

TE VAGY-E AZ ELJÖVENDŐ? | 2. rész

Lekció: Lukács 7,16-23. – Alapige: Máté 11,2-6.

FOLYTASSUK! | Folytatva a múltkor elkezdett bibliai történetet, vegyünk fel onnan a magyarázat fonalát, ahol megálltunk. Keresztelő János tehát börtönben van, kétségei támadnak, és egy fontos kérdéssel küldi el tanítványait Jézushoz: **„Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?”** Vajon mit fog majd erre a kérdésre Jézus válaszolni?

VÁRAKOZÁS | Mielőtt azonban erre a kérdésünkre az igében választ keresnénk, tegyünk egy egyáltalán nem lényegtelen kitérőt, és nézzük meg, hogyan is várta Isten ószövetségi népe az Eljövendőt, a Messiást!

A zsidó nép bibliai gondolkodásának egyik alappillére volt az Eljövendőre, a Messiásra, a Felkentére való várákozás, akit Isten szabadítóként, hatalmas vezetőként állít majd népe élére. Ez a várákozás a zsidó történelem minden korszakában összefonódott egy jobb világ, egy boldogabb világ ígéretével. Az Eljövendő maga volt a béke, az erő, a biztonság, és legfőképpen a szabadság. Ez a várákozás és vágyákozás nemzedékről-nemzedékre szállt. Hol erősebben, hol gyengébben, de mindig ott élt az egész nemzet szívében, függetlenül történelmi helyzetektől, az életkörülményektől, függetlenül szabadságtól és elnyomástól. Izráel prófétái feladatuk kapta, hogy minden körülmények között tartsák életben az Eljövendőben vetett reménységet. Isten pedig nekik adott kijelentéseiben újabb és újabb mozaik darabot tett hozzá a róla alkotott képhez.

*Az Eljövendőre közvetlenül az ember bukása után hangzik föl az első ígéret. Isten ítélete mellett kap helyet abban, amit az Úr a Sátánnak mond: **„Ellenségeskedést támasztok közted és az aszszony között, a te utódod és az ő utódja között: ő a fejedet tapossa, te pedig a sarkát mardosod.”** ^{1Móz. 3,15}. Ez az ígéret azután végigvonul az egész Ószövetségen. Ezt az ígéretet hirdeti Ézsaiás, amikor azt mondja: **„Ezért maga az Úr fog jelet adni nektek: Íme, egy fiatal nő, aki most várandós, fiút fog szülni, és Immánuélnak nevezi majd el.”** ^{Ézs. 7,14}. Később pedig ezt: **„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!”** ^{Ézs. 9:5-6}. Az Ószövetség végén pedig ez az ígéret szólal meg Mikeás próféta ajkán: **„Te pedig, efráti Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba.”** ^{Mik. 5,1}. Ezek az igék nem egy jövőbeli eseményre, hanem egy valóságos személyre utalnak, aki egyensúlyt, harmóniát fog majd teremteni Isten népének életében.*

VALAMI FÉLRE MENT... | Az évszázadok során azonban ez a várákozás sok mindennel keveredett. Erre a vágyákozásra az évszázadok során sok emberi rakódott: nézetek, elképzelések, vallásos fantáziák, politikai eszmék. Ezek mind az Eljövendőre vonatkozó prófécia félreértéséből vagy félremagyarázásából táplálkoztak.

És itt kapcsolódunk vissza Keresztelő János történetéhez! Lehetséges az, hogy János kérdése mögött is ezek téves elképzelések és magyarázatok húzódnak? Nem elképzelhetetlen! Azon túl,

amit a múlt alkalommal mondtam, János kétsége mögött nagyon is ott állhat népe évezredes hagyománya: az a kép, amit az Eljövendőről cipeltek magukkal nemzedékről-nemzedékre. *S bár János Isten embere volt, de ugyanakkor népének embere is*, azaz: előzetesen bármit gondolt, tapasztalt is Jézussal kapcsolatban, az kép benne is erősen élt, amilyen Messiást népének tagjai évezredek óta vártak.

Ráadásul ezen a ponton Jánost erősen kötötte az általa hirdetett üzenet is: **„A fejsze már a fák gyökerén van: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik, és tűzre vetetik. Én vízzel keresztellek titeket, hogy megtérjete, de aki utánam jön, erősebb nálam, arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem. Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket. Kezében szórólapát lesz, és megtisztítja szérűjét: csűrbe hordja gabonáját, a pelyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.** ^{Mt. 3,10-12.} Igaz volt, amit János ezekkel a szavakkal hirdetett? Nem kérdés, hiszen Istentől vette, amit mondott. De János kihagyott egy fejezetet Isten tervéből, és rögtön az utolsó fejezetre ugrott, ahol az ítélet be fog teljesedni mindazokon, akik elutasítják az Eljövendőt. A kegyelemről, a bűnbocsánatról, a megváltásról szóló fejezet, amiben azt olvashatta volna, hogy Jézus azért lett emberré, hogy megkeressen és megtartsa minden elveszettet, hogy feláldozza magát helyettünk, értünk és miattunk.

S amikor János hallja a börtönben, hogy Jézus kezében nem csattog a fejsze, nem dolgozik a szórólapát, nem tisztul a szérű, nem ég a pelyva, akkor elbizonytalanodik: *Hol marad az ítélet? Talán nem Jézus az Eljövendő és valaki mást kellene várni?*

VÁLASZ EZ?! | János tanítványai megérkeznek a kérdéssel Jézushoz: **„Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?”**. Jézus válasza pedig így hangzik: **„Menjete, és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok: vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium, és boldog, aki nem botránkozik meg én bennem.”** De milyen válasz ez? Az a válasz, amire Jánosnak szükséges volt, ami töröl minden kétséget, és egyértelművé teszi azt, hogy Jézus-e az Eljövendő!

A Mester két bibliai próféciával válaszol. Az egyiket az Ézsaiás 35-ben olvassuk: **„Akkor kinyílnak a vakok szemei, és megnyílnak a süketek fülei. Szökellni fog a sánta, mint a szarvas, és ujjong a néma nyelve.”** ^{5-6.} A másik pedig az Ézsaiás 61-ben található: **„Uramnak, az Úrnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az Úr. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötöztem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek. Hirdetem az Úr kegyelmének esztendejét...”** ^{1-2a.}

Emlékeztek a kis bejátszásra, a Lukács evangéliumban található kiegészítésre? „Jézus abban az órában sok embert meggyógyított különféle betegségekből és bajokból, megszabadított gonosz lelkektől, és sok vaknak adta vissza a látását.” ^{Lk. 7,21.}

Jézus tehát Jánosnak nemcsak bibliai próféciákkal válaszol, azaz nemcsak a levegőbe beszél, hanem tetteivel demonstrálja ezeket a próféciákat! János tanítványai így azonnal átélik, ahogyan az ismert próféciák betűi megelevenednek: *a vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium.* Jézus válasza tehát egy nagyon határozott igen.

A szavakat félre lehet érteni, félre lehet magyarázni, de a tetteket nem! A szavakra ráakódhatnak emberi nézetek, elképzelések, vallásos fantáziák, politikai eszmék, de a tettek – legalábbis Jézus tettei – egyértelművé teszik a szavakat, leleplezik a hamisságot, azokat nem lehetett eltagadni, nem lehet másként érteni. Hiszen: *a vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium.*

VIGYÁZAT! CLIFFHANGER! | A Biblia egy végtelenül izgalmas olvasmány! Itt is ennek bizonyítékát látjuk, mert azután, hogy elhangzik Jézus utolsó mondata: **„...boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.”** Jön a vágás! Jön a snitt! Nincs folytatás! Nem olvassuk azt, hogy a tanítványok visszamennek a börtönbe, elmondják Jánosnak Jézus válaszát, és akkor János megvilágosodik: Jézus az Eljövendő! Csak ez az egyetlen mondat lebeg egymagában az egész történet fölött: **„...boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.”**

Létezik egy irodalmi és filmes eszköz, amit „*cliffhanger-nek*” hívnak. Ez a kifejezés azt az írói és rendezői fogást takarja, amikor egy mű végén egy drámai esemény úgy szakad félbe, hogy alapvető kérdések megoldatlanul maradnak. Pl. eldördül egy lövés, amit a főhősre irányoznak, de úgy ér véget a film, hogy nem tudjuk meg, hogy a golyó eltalálta-e vagy sem a főszereplőt. Ennek az írói és rendezői megoldásnak az a célja, hogy növelje a feszültséget a befogadóban, ezzel ösztönözve a folytatás megtekintésére, vagy gondolkodásra készített bennünket, hogy mi találjunk feloldást.

Jézus és Keresztelő János közös története tehát egy ilyen „*cliffhanger-rel*” ér véget! Soha nem tudjuk meg a folytatást! Nem ismerjük meg, Keresztelő János reakcióját, amikor eljutott hozzá Jézus válasza! Miért?! Mert a szentíró: Máté azt akarja, hogy belénk vésődjön ennek az egész történetnek minden mozzanata! A kezdete, ami egy kérdés: **„Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?”**; és az, amivel végződik, Jézus kijelentése: **„...boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.”** És ezzel mi, olvasók, kerülünk abba a helyzetbe, hogy válaszoljunk: Kinek tartjuk mi Jézust? Ő az Eljövendő? Ő a Szabadító? Ő az, aki a mi reménységünk, a mi erőnk, a mi békénk, a mi segítségünk, vagy mást várunk? Máshol keressük a megoldást életünk nagy kérdéseire, vagy álljunk meg, telepedjünk le az Ő lábainál, és kezdjünk el beszélgetni vele?

A történet végén már nem az a fontos, hogy Keresztelő János hogyan reagál. A történet végén az lesz a fontos, hogy én, te, mi hogyan reagálunk arra, ami a kérdés és a jézusi mondat között történt, amit tanítványokkal együtt átéltünk!

S csak zúgjanak a fejünkben, és zakatoljanak a lelkünkben Jézus szavai: **„...boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.”**